

Olin 18-vuotias, kun tulin raskaaksi ja tein abortin. Löysin Itu-projektin nettisivut kymmenisen vuotta sitten, mutta vasta nyt, kun abortista on kulunut lähes 50 vuotta, uskaltauduin menemään vertaistukiviikonloppuun.

Olen elänyt ahdistuksentäyteisen elämän. En usko, että kaikki johtuu abortista - lienen ahdistuneisuuteen taipuvainen muutenkin. Mutta ei abortti ainakaan kohentanut mielenterveyttäni silloin nuorena. Olen kokenut suurta syyllisyyttä, häpeää ja huonommuudentunnetta tekoni johdosta. Vaikka periaatteessa uskon, että Jumala antaa synnit anteeksi, en ole tässä asiassa pystynyt ottamaan armoa vastaan. Ketään toista aborttiin päätyntä en ole tuominnut, mutta itseni kyllä, raskaimman kautta.

Vertaistukiviikonlopussa käsitelimme asiaa monelta kannalta. Ehkä vain toinen abortin kokenut voi ymmärtää tuskaa, minkä teko saattaa naisen sisimmässä aiheuttaa. Niin tutuilta tuntuivat muiden ajatukset, joskus aivan sanasta sanaan yhtä omieni kanssa.

Ryhmässä sain ilmaista surua ja suuttumusta, ja niiden kautta löysin yllättäen vastuuntunnon. Olin jollain tasolla jo pitkään tiennyt, että abortista kokemani syyllisyys on jotenkin omituisesti kietoutunut siihen turvattuuteen ja hylätyksi tulemisen pelkoon, jota koin lapsena, kun äitini kärsi pitkäaikaisesta masennuksesta. Olen jopa ajatellut, että se "aiheutti" raskaaksi tulemiseni ja abortin.

Kun ryhmässä käsitelimme suuttumuksen tunteita, olin vihainen siitä, että minut päästettiin nuorena ja kokemattomana suurkaupunkiin, jossa olin yksinäinen enkä osannut pitää itsestäni huolta. Jossa hain turvaa ja hyväksytyksi tulemistä vääristä paikoista, vääriltä ihmisiltä. Sitten muistin, että äitihän kielsi minua lähtemästä. Lähdin kiellosta huolimatta.

Ymmärsin, että vastuu teoistani on minun. Ja vasta sitten pystyin vihdoinkin antamaan itselleni anteeksi. Eihän voi saada anteeksi, jos kokee, ettei oikeasti ole mitään tehnytään, jos on ollut vain olosuhteiden uhri.

Kun puhuin tästä, ryhmän jäsenet nyökkäilivät ja myöntelivät. Ihmettelin, miten he saattoivat heti ymmärtää näkökulman, joka itselleni on ollut epäselvä vuosikymmenien ajan! Tajusin kokeneeni niin suurta syyllisyyttä, että en ollut pystynyt ottamaan vastuuta tekemisistäni.

Minulla ei ole lapsia. En olisi ikinä uskonut, että voin kokea itseni äidiksi. Mutta vertaistukiryhmässä se kokemus tuli todeksi. Äitiyteni on äärimmäisen vajavaista ja murheellista, mutta se on kuitenkin olemassa. Olen hyvin kiitollinen sekä ryhmämme jäsenille että vetäjille. Olen myös kiitollinen sille papille, joka piti meille kirkkohetken viikonlopun päätteeksi. En unohda sitä koskaan.

Tytöt, naiset, pitäkää huolta itsestänne. Olkaa armeliaita ja myötätuntoisia itseänne kohtaan. Hakekaa apua, lohtua, ymmärtämystä ja turvaa; sitä on olemassa.

Nainen, 66 v